

ת"פ 67855/03/22 - מדינת ישראל נגד CHANCHALA LIMBU

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 67855-03-22 מדינת ישראל נ' LIMBU (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט הישום אבו שחאדה המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז מרכז ע"י ב"כ עוה"ד רננה טויטו משה
נגד	הנאשמת	CHANCHALA LIMBU הובאה באמצעות שב"ס ע"י ב"כ עוה"ד ערן ראו

בנוכחות מתורגמנית לשפה הנפאלית הגב' סמנזה בנדאי

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשעה בעובדות שפורטו בהם. כתב האישום כולל חלק כללי ושבעה אישומים. לא הייתה הסכמה לעניין העונש.
2. על פי החלק הכללי לכתב האישום המתוקן, א.א, קשישה ילידת 00.00.34 (להלן: **הקשישה**) היא אישה סעודית הסובלת, בין היתר, ממחלת הדמנציה ואין ביכולתה לתקשר עם הסביבה. הקשישה אינה מתפקדת באופן עצמאי ונזקקת לעזרה צמודה בתפקוד יום יומי. הנאשמת עבדה במשך ארבע וחצי שנים כמטפלת סיעודית של הקשישה בביתה של האחרונה ברמלה (להלן: **הבית**), לרבות במועדים הרלוונטים לכתב האישום.
3. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, תקפה הנאשמת את הקשישה באופן יום יומי, בין היתר, בכך שהכתה אותה בחלקי גופה בידיה וברגליה במהלך הטיפול בה, דחפה אותה על המיטה בחוזקה עד שנחבטה בראשה במשענת הברזל של המיטה, תחבה נייר לתוך פיה ונהגה בה באופן אגרסיבי, הכל כפי שיפורט להלן.
4. **באישום הראשון**, הנאשמת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 17.12.21 בשעה 18:05 לערך, בחדר

השינה בבית, אחזה הנאשמת את הקשישה, הושיבה אותה בחוזקה על הכיסא, והכתה אותה בכתפה. בהמשך, שבה והכתה אותה ברגלה.

5. **באישום השני**, הנאשמת הורשעה בביצוע שתי עבירות של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 20.12.21 בשעה 16:20 לערך, בחדר השינה בבית, השכיבה הנאשמת את הקשישה על המיטה, וכיסתה אותה בשמיכות הדוקות. בהמשך, ניגשה אליה הנאשמת והכתה אותה פעמיים ברגלה. בהמשך אותו יום בשעה 20:20 לערך, הכתה הנאשמת מספר פעמים את הקשישה בידה וברגלה, תוך שהיא מהדקת את השמיכות לגופה ולמיטה.

6. **באישום השלישי**, הנאשמת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 25.12.21, בשעה 17:30 לערך, ישבה הקשישה על הכיסא בחדר השינה בבית. או אז, ניגשה אליה הנאשמת והכתה אותה בכתפה. בהמשך, קירבה הנאשמת כוס מים לפיה של הקשישה והשקתה אותה. לאחר שסיימה לשתות, הכתה אותה הנאשמת בפיה מספר פעמים באמצעות המגבת שבידה, זאת בעוד הקשישה מנסה להתגונן מפניה.

7. **באישום הרביעי**, הנאשמת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 26.12.21 בשעה 15:00 לערך, האכילה הנאשמת את הקשישה במטבח. במהלך ההאכלה אחזה הנאשמת בכפית ודחפה אותה בחוזקה לפיה של הקשישה פעמיים. בהמשך, במספר פעמים, במהלך האכלתה של הקשישה, הכתה הנאשמת את הקשישה בפיה בתנועות קטנות באצבעותיה או בידה ואף סטרה לה. בהמשך, עת ניקתה את פניה של הקשישה בממחטת נייר, תחבה את הנייר בכוח לתוך פיה של הקשישה וזאת מספר פעמים.

8. **באישום החמישי**, הנאשמת הורשעה בביצוע שלוש עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 27.12.21, החל משעה 8:59 הכתה הנאשמת את הקשישה ברכיה ובידה מספר פעמים וגרמה לה למכאוב. בהמשך, הרימה הנאשמת את הקשישה אשר ישבה במיטתה, וניסתה במשך דקות ארוכות להושיבה בכיסא, אך לבסוף הקשישה נפלה ארצה יחד עם הנאשמת, אשר מיד הושיבה אותה על הרצפה ויצאה לקרוא לעזרה. בהמשך למתואר, ולאחר שאחרים סייעו לנאשמת להרים את הקשישה מהרצפה ולהושיבה על כיסא, הכתה אותה הנאשמת עם אצבעותיה בפניה.

9. בהמשך אותו יום, בשעה 13:00 לערך, ישבה הקשישה על כיסא בחדר השינה והנאשמת ניסתה להרימה אל ההליכון. משלא הצליחה, הכתה אותה ברגליה פעמיים. בהמשך הכתה הנאשמת את הקשישה ברגלה פעמיים. בהמשך אותו יום, בשעה 14:49 לערך, ישבה הקשישה על המיטה והנאשמת ניסתה להושיבה על כיסא. או אז, הכתה הנאשמת את הקשישה בידה בחוזקה. בהמשך הכתה אותה פעם נוספת באזור בטנה של הקשישה. בהמשך, עת ניגשה הנאשמת לפשוט את גרביה של הקשישה מעל רגליה, הכתה אותה פעמיים ברגלה.

10. **באישום השישי**, הנאשמת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השישי, ביום 30.12.21 בשעה 18:35 לערך, הושיבה הנאשמת את הקשישה על כיסא והכתה את רגלה פעמיים.

11. **באישום השביעי**, בשתי עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השביעי, ביום 31.12.21 בשעה 9:15 לערך, ישבה הקשישה במיטה והנאשמת ניסתה מספר פעמים להעמידה להליכון. משלא הצליחה להרימה, הכתה הנאשמת את הקשישה בחוזקה ברגלה. בהמשך, לאחר שניסיונותיה הנוספים להרימה כשלו, הכתה את הקשישה בידה השמאלית בחוזקה, ובהמשך הכתה אותה בידה הימנית. בהמשך למתואר, נעמדה הנאשמת על המיטה מאחורי הקשישה כדי להרימה ואז הכתה בגבה התחתון וגרמה לה למכאוב.

12. בהמשך אותו יום, בשעה 15:00 לערך, ישבה הקשישה על המיטה, והנאשמת קירבה הליכון וניסתה להעמיד את הקשישה כך שתאחוז בו. לאחר שהקשישה נעמדה, דחפה אותה הנאשמת בעוצמה רבה על המיטה. הקשישה הוטחה בחוזקה על המיטה וראשה נחבט בראש המיטה העשוי מעץ ולו מסגרת מברזל. בהמשך למתואר, סטרה הנאשמת לקשישה, ואז השכיבה הנאשמת את הקשישה והכתה אותה מספר פעמים בכל חלקי גופה.

הצהרת נפגעת העבירה באמצעות בתה

13. משום שנפגעת העבירה מצויה במצב סיעודי וסובלת מדמנציה, בית המשפט קבע שבתה של נפגעת העבירה, הגברת רונית דוד, תיכנס בנעליה והתיר לה להגיש הצהרת נפגעת עבירה (ת/58) בשם אמה ובמקומה. בנוסף, בית המשפט אפשר לה להוסיף דברים בעל פה ולהלן עיקריהם: מאז אותו מקרה השתנו חייה וחיי משפחתה, היא נתקפת חרדה בעת שהיא רואה את הסרטונים שמתעדים את התקיפות של אמה על ידי הנאשמת. בנוסף, ציינה שבמהלך כל התקופה שבמהלכה הנאשמת טיפלה באמה, כארבע וחצי שנים ברציפות, בני המשפחה התייחסו לנאשמת בצורה מכבדת ומטיבה והעניקו לה את מלוא זכויותיה.

טענות הצדדים לעונש

14. להלן טענות המאשימה לעניין העונש בתמצית:

א. באת כוח המאשימה הפנתה למיקום הספציפי בסרטונים שם ניתן לצפות באירועי האלימות השונים כפי שתוארו בכתב האישום.

ב. לאור מצבה הפיזי והרפואי של הקשישה, היא הייתה תלויה באופן מלא בחסדיה של הנאשמת בביצוען של פעולות יומיומיות כגון אכילה ושתייה.

ג. הנאשמת ניצלה את יחסיה עם הקשישה ואת פערי הכוחות ביניהן ואי יכולתה לעמוד על שלה ופגעה באמון המשפחה שמעסיקה אותה שנתנו לה להיות אמונה על שלומה ועל בטחונה הפיזי והנפשי של הקשישה.

ד. המאשימה טענה שיש להשית על הנאשמת עונש שנותן ביטוי לתופעה הפסולה והבזויה של תקיפת קשישים על ידי מטפלים סיעודיים. הנזק שנגרם הוא חמור ופוטנציאל הנזק חמור גם כן ובמיוחד לאור המתואר באישום השביעי.

ה. המאשימה טענה שמתחם העונש ההולם נע בין 18 ועד 36 חודשי מאסר בפועל ושיש להשית על הנאשמת עונש מאסר של 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי לנפגעת העבירה.

15. להלן טענות ההגנה לעניין העונש בתמצית:

א. הנאשמת הייתה עצורה בתיק זה יום אחד, לאחר מכן שוחררה בהרחקה מהמתלוננת וניתן כנגדה צו עיכוב יציאה מהארץ. לאור ההליך הפלילי הנוכחי שנפתח כנגדה, הנאשמת מנועה מלעסוק בסיעוד עם קשישים ולמעשה איננה עובדת מזה חמישה עשר חודשים ואשרת שהייה שלה בישראל פקעה ולא חודשה. מצבה הכלכלי של הנאשמת הוא בכי רע והיא מתקיימת מסיוע מינימלי שלו היא זוכה ממכרים וחברים.

ב. ביום 23.2.23 טיילה הנאשמת בתחנה המרכזית בבאר שבע ונעצרה על ידי משטרת ההגירה בשל כך שאין בידה אשרת שהייה בתוקף והיא נשארה במעצר עד היום.

ג. מדובר בנאשמת בת 41 שנים, אזרחית זרה במקור מנפאל, נעדרת עבר פלילי, לקחה אחריות מהרגע הראשון עוד בחקירתה במשטרה.

ד. כל המקרים שבהם הורשעה הנאשמת נעשו במהלך טיפול בקשישה ולא מדובר באלימות שהופעלה לשם אלימות בלבד. כמו כן, לנאשמת יש בת שחולה במחלת לב כרונית והוצג אישור רפואי מבית חולים בנפאל שבה מטופלת בתה (נ/1).

ה. ההגנה טענה שמתחם העונש ההולם מתחיל מ-8 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר ושיש לראות באישומים כולם אירוע אחד ושיש להציב את הנאשם בתחתית המתחם.

16. הצדדים הסכימו שינוכו מעונש המאסר בפועל שיושת על הנאשמת בתיק זה כל ימי המעצר שלה על

ידי משטרת ההגירה מיום 23.2.23 ואילך (פרוטוקול מיום 14.3.2023 עמ' 27 ש' 12 עד ש' 13 וכן עמ' 27 ש' 20).

מתחם העונש ההולם

17. הערכים המוגנים שנפגעו מהעבירות שבוצעו על ידי הנאשמת הן הזכות של אדם לשלמות גופו וזכותו לבטחון פיזי ונפשי. בנוסף, קיים ערך מוגן נוסף שנפגע והוא החובה להגן על קשישים חסרי ישע שמצויים במצב סיעודי. ב-ע"פ 8301/10 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.3.11) כבוד השופט ג'וראן אמר את הדברים הבאים בנוגע למערערת שהורשעה בתקיפת קשישה פגועת נפש בעת שהמערערת עבדה כאחות במרכז לבריאות הנפש שבו שהתה הקשישה:

"המדובר הוא בתפקיד תובעני וקשה הדורש מהממלא אותו לגלות מסירות, אחריות, חמלה וסבלנות. העוסק במלאכה זו ייתקל, לא אחת, בסיטואציות שאינן קלות לעיכול הדורשות תעצומות נפש בהתמודדות עימן. הקשיים המובנים בתפקיד ברורים ואין חולק עליהם. אך באותה מידה, צריך להיות ברור כי בקשיים אלו אין משום הצדקה או אמתלה למעשים מן הסוג המיוחסים למערערת. אדם שקצה נפשו בעבודתו או שאיננו ניחן באותן תכונות מיוחדות שפורטו לעיל, יואיל ויפנה את מקומו. בית המשפט לא יגלה הבנה כלפי מי שבחר להוציא חמתו ותסכולו דווקא על חסר הישע העומד מחוסר אונים למולו. חסרי ישע ככלל, והקשישים בהם בפרט, תלויים בחסדיהם של המטפלים בהם. פערי הכוחות בינם לבין האחראים עליהם גדולים ופעמים רבות יתקשו הם בהגשת תלונה או בדיווח על המעשים הנעשים בהם. נוכח חומרתם של המעשים והקלות שבהסתרתם, מתעצמים בעניינה של עבירת ההתעללות בחסר ישע על ידי אחראי, שיקולי הענישה מסוג הגמול וההרתעה".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

18. יש לציין שקיימת הסכמה בין המאשימה לבין ההגנה שכל האישומים שבכתב האישום המתוקן שעניינם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של חסר ישע, מהות "החבלה" היא מכאוב ולא מדובר בחבלה שהותירה סימן או נזק גופני (פרוטוקול מיום 14.3.2023 עמ' 23 ש' 29 עד עמ' 24 ש' 5).

19. נזכיר לקורא את הגדרת הביטוי "חבלה" בסעיף 34כד לחוק העונשין:

"חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים.

(ההדגשה שלי - ה'א'ש')

20. קיימת זיקה הדוקה בין אירועי האלימות המתוארים בכתב האישום (אותה קשישה שהותקפה על ידי אותה נאשמת במסגרת ביצוע תפקידה של האחרונה כמטפלת סיעודית עבור הקשישה). לכן, יש לראות במכלול האירועים כ-"אירוע אחד" לצורך קביעת מתחם העונש ההולם ועקב כך ייקבע מתחם עונש הולם אחד עבור כל האירועים שבשבעת האישומים.

21. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם אפנה למדיניות הענישה הנוהגת כפי שמשקפת מפסיקתו של בית המשפט העליון בעת שמדובר בריבוי אירועי אלימות של מטפל כלפי מטופל קשיש או חסר ישע:

א. ע"פ 2421/21 **ברמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.7.22). הנאשם הורשע בבית משפט המחוזי בשישה אישומים בעבירה של התעללות בחסר ישע שהייתה לו נכות של 100% וסבל משיתוק והיה מרותק לכיסא גלגלים ולמיטה ונזקק לטיפול והשגחה למשך 24 שעות ביממה. הנאשם הכה פעמים רבות בראשו, בחזהו, בבטנו, ובחלקים אחרים של גופו, צבט באוזניו במשך זמן ממושך, איים עליו, שם כרית על פניו וחבט בכרית בפניו. המערער נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למטופל. ערעורו של המערער לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

ב. ע"פ 6506/16 **לוסקי ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.9.18). במקרה זה היה מדובר בארבעה מערערים שעבדו בבית חולים פסיכיאטרי בתפקיד של אח או בתפקיד של כוח עזר והורשעו בבית המשפט המחוזי בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי. המערער 1 תקף מספר פעמים ובהזדמנויות שונות שישה חוסים ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. המערער 2 תקפה שני חוסים, במספר הזדמנויות שונות ונגזרו עליה 6 חודשי מאסר בפועל. המערער 3 היכה מספר פעמים ובהזדמנויות שונות שישה חוסים ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. המערער 4 תקף שלושה חוסים בהזדמנויות שונות ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל. ערעורם לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה למעט המערער 2 שעונשה הומר לשישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ג. רע"פ 6590/16 **זידאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.9.16). המבקש עבד במעון לחוסים בעלי פיגור שכלי והורשע בתקיפת חוסה בשני אירועים נפרדים והושתו עליו 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועונשים נלווים. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי התקבל על חומרת העונש ועונשו הומתק ל-10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בקשת רשות ערעור שהוגשה על ידי המבקש לבית המשפט העליון נדחתה.

ד. רע"פ 3651/14 **מיטה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.7.14). המבקשת הורשעה בבית

משפט השלום בשלוש עבירות של תקיפת חסרת ישע שסבלה מדמנציה ואלצהיימר ונגזרו עליה 16 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעור המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה לבית המשפט העליון.

ה. ע"פ 1836/12 נריינה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.6.12). המערער עבד כמטפל סיעודי והורשע בביצוע מספר עבירות של תקיפת קשיש נגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

22. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה שבפני לגבי מכלול האירועים שמפורטים בכתב האישום המתוקן, נע בין 10 ועד 30 חודשי מאסר בפועל, וזאת בצירוף ענישה נלווית.

קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

23. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון לקולא את כל הנתונים שלהלן:

א. ראשית, הנאשמת נעדרת עבר פלילי קודם.

ב. שנית, הנאשמת הודתה וחסכה זמן שיפוטי. אמנם הנאשמת תחילה כפרה בכתב האישום, אך חשוב לציין שההגנה הסכימה להגשת חומר החקירה במלואו ונשמעה עדותה של הנאשמת תוך הצגת הסרטונים שמתעדים את אירועי התקיפה שפורטו בכתב האישום. בהמשך, הנאשמת הודתה בכתב האישום המתוקן. במילים אחרות, ההגנה קיצרה באופן ניכר את שמיעת הראיות על ידי התנהלות דיונית יעילה ועקב כך חסכה זמן שיפוטי משמעותי.

ג. שלישית, הנאשמת היא אזרחית נפאל ואין לה משפחה בישראל. בית המשפט העליון קבע שיש להתחשב בקושי המיוחד הכרוך במאסרו של אזרח זר בישראל ושנעדר קרובי משפחה בישראל שיוכלו לתמוך בו (ע"פ 4659/12 סיריפינג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.10.12) פסקה 9 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

ד. רביעית, נסיבות חייה של הנאשמת, לרבות מצבה הכלכלי הירוד עקב הפסקת עבודתה והעובדה שהיא אם לבת חולה.

24. לפיכך הנני משית על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרה על ידי משטרת ההגירה מיום 23.2.23 ועד היום.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים ממועד שחרורה לא תבצע עבירת אלימות.

ג. הנאשמת תשלם פיצוי לקשישה באמצעות בתה הגברת רונית דוד בסך של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.5.23 והיתרה בראשון לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפירעון מיד.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ח' ניסן תשפ"ג, 30 מרץ 2023, במעמד הצדדים.